

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของระยะเวลาการพักระหว่างช่วงฝึกซ้อมต่อการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร โดยใช้อัตราการเต้นของหัวใจเป็นเกณฑ์กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาชายชั้นปีที่ 1 และ 2 ของวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดยะลาจำนวน 48 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน โดยให้แต่ละกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 เมตร ก่อนฝึกไม่แตกต่างกันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุดกำหนดให้กลุ่มที่ 1, 2, 3 เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ทำการฝึกซ้อมด้วยตารางการฝึกชุดเดียวกันเว้นแต่ระยะเวลาในการพักระหว่างช่วงฝึกเท่านั้นที่แตกต่างกันคือ กลุ่มที่ 1, 2 และ 3 การพักระหว่างช่วงฝึกจะพักจนกว่าอัตราการเต้นของหัวใจลดลงมาถึง 100, 90 และ 80 ครั้งต่อนาทีตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่ 4 การพักระหว่างช่วงฝึกจะพักตามเวลาที่กำหนดไว้ในตารางการฝึก ทุกกลุ่มทำการฝึกสัปดาห์ละ 3 วัน คือวันจันทร์ พุธ และศุกร์ ระหว่างเวลา 17.00 – 20.00 น. รวมระยะเวลาในการฝึกซ้อมทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ ทำการทดสอบระยะเวลาการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ทุกวันเสาร์หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 และ 8 บันทึกผลไว้เป็นสถิติแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เมื่อพบว่าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันจึงนำผลนั้นมาทดสอบเป็นรายคู่ตามวิธีของนิวแมน-คูลส์

ผลการวิจัย

1. การพักในระหว่างช่วงฝึกด้วยอัตราการเต้นของหัวใจ 100, 90 และ 80 ครั้ง ต่อนาที มีผลต่อการฝึกว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
2. การพักในระหว่างช่วงฝึกด้วยเวลาที่การพักด้วยอัตราการเต้นของหัวใจ 100, 90 และ 80 ครั้งต่อนาที มีผลต่อการฝึกว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยปรากฏว่า การพักในระหว่างช่วงฝึกด้วยอัตราการเต้นของหัวใจ 100, 90 และ 80 ครั้งต่อนาที มีผลต่อการฝึกว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ที่ว่าการพักด้วยอัตราการเต้นของหัวใจ 100, 90 และ 80 ครั้ง ต่อนาที มีผลต่อการว่ายน้ำระยะทาง 100 และ 200 เมตร แตกต่างกันแสดงว่าไม่ว่าจะกำหนดให้พักระหว่างช่วงฝึกด้วยอัตราการเต้นของหัวใจ 100 หรือ 90 หรือ 80 ครั้งต่อนาที ก็ไม่ทำให้ผลของการฝึกว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของความแตกต่างของเวลาที่คอย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ จะเห็นได้จากค่าเฉลี่ยของความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอว์ของแต่ละกลุ่มได้ลดลงเป็นลำดับ ภายหลังจากการฝึกสัปดาห์ที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 และ 8 แต่ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่น่าอาจเนื่องมาจากความหนักของงานและระยะเวลาในการฝึกในแต่ละสัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดผลที่เกิดขึ้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน ดังเช่นที่ คลาฟส์ และ อาร์นไฮม์ (Klafs and Arnheim) ได้ชี้ข้อคิดเห็นไว้ว่า การฝึกจะได้ผลดีมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ

หลักเกณฑ์ในการจัด 2 ประการคือ จำนวนหรือความหนักเบาของงานกับระยะเวลาในการฝึก หรือการออกกำลังกาย¹ ด้วยเหตุนี้หากมีการเพิ่มจำนวนวันของการฝึกในแต่ละสัปดาห์ออกไปอีก อาจมีผลต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตรได้

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าจะมีผลทำให้ความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอล ระยะทาง 100 และ 200 เมตรของทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันคือ การฝึกที่มีสมรรถภาพ ทางกายดีอยู่แล้วหรือผ่านการฝึกซ้อมอย่างหนักมาแล้วย่อมจะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นน้อยกว่าผู้ที่ยังไม่เคยผ่านการฝึกมาก่อนลักษณะ เช่นนี้คล้ายกับการฝึกนักว่ายน้ำที่ทำเวลาได้เกือบถึงจุดสูงสุดของ ความสามารถแล้วการที่จะฝึกเพื่อให้เวลาลดลงมาก ๆ คงจะทำได้ยากและคงต้องใช้ระยะเวลา ในการฝึกนานกว่าการฝึกผู้ที่ไม่ใช่เป็นนักว่ายน้ำมาก่อน เมื่อเป็นเช่นนี้ผลที่ได้จึงไม่แตกต่างกัน อย่างชัดเจน

2. จากการวิจัยพบว่าการพักในระหว่างช่วงฝึกด้วยเวลากับการพักด้วยอัตราการ เต้นของหัวใจ 100, 90 และ 80 ครั้งต่อนาที มีผลต่อการฝึกว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แต่ค่าเฉลี่ยของความสามารถ ในการว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร ของแต่ละกลุ่มได้ลดลงจากผลของการ ฝึก ดังนั้นอาจจะเลือกแบบฝึกแบบใดก็ได้มาใช้ในการฝึกว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร

¹ Carl E. Klafs and Danial D. Arnheim, Modern Principles of Athletic Training (3rd ed., Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1973), p. 63.

3. ผลการทดสอบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร เมื่อเปรียบเทียบกราฟของมัลติมิ และคิเคิของทั้ง 4 กลุ่ม ทั้งก่อนฝึกและหลังฝึกสัปดาห์ที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 และ 8 ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1 และ 2 ปรากฏว่าค่าของมัลติมิ เลขคิเคิของเวลาในการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ลดลงทุกกลุ่ม แสดงว่า การฝึกให้ผลต่อการพัฒนาเซลล์ของกล้ามเนื้อ เนื้อเยื่อ อวัยวะ และระบบการทำงานของร่างกาย¹ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ คาร์โปวิช และ ซินนิง (Karpovich and Sinning) ที่ว่า การทำงานเป็นรูปร่างอวัยวะ คือความต้องการพัฒนากล้ามเนื้อส่วนใด จะต้องให้กล้ามเนื้อส่วนนั้นได้ทำงาน เนื่องจากกล้ามเนื้อที่ได้รับการฝึกนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงทางเคมีเกิดขึ้นภายในกล้ามเนื้อ ซึ่งจากการศึกษาทำให้พบว่า การฝึกกล้ามเนื้อเพียง 2 - 3 สัปดาห์ สามารถเพิ่มไกลโคเจน (Glycogen) สารนอนไนโตรเจน (Nonnitrogenous Substance) และมัยโอโกลบิน (Myoglobin) ขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังพบ ว่ายว่าการฝึกกล้ามเนื้อนั้นทำให้ฟอสโฟ - ครีเอทีน (Phospho-Creatine Content) เพิ่มขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสารจำเป็นที่จะทำให้กล้ามเนื้อทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ² และมีผลช่วยให้เวลาในการว่ายน้ำท่าครอว์ระยะทาง 100 และ 200 เมตร ของแต่ละกลุ่ม ลดลงได้

¹ Charles A. Bucher, Foundation of Physical Education (Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1960), p. 482.

² Peter V. Karpovich and Wayne E. Sinning, Physiology of Muscular Activity (Philadelphia and London : W.B. Saunders Co., 1971), pp. 20-27.

แม้ว่าการทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยเวลาการว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร จะปรากฏผลว่าทุกกลุ่มมีความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร ไม่แตกต่างกันก็ตาม แต่จากสภาพการที่เป็นจริงในทางปฏิบัติหรือในการแข่งขันว่ายน้ำนั้นเวลาที่แตกต่างกันเพียง 0.01 วินาที ย่อมมีความหมายอย่างยิ่งต่อการตัดสินให้เป็นผู้แพ้หรือผู้ชนะในการแข่งขันนั้นหรือเวลาที่แตกต่างกันเพียง 0.01 วินาทีขึ้นไป อาจทำให้ชนะกันด้วยระยะทางที่ห่างกันด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาเรื่องนี้ครั้งต่อไป ควรเพิ่มขึ้นในการฝึกในแต่ละสัปดาห์ให้มากกว่านี้ เพื่อว่าการฝึกด้วยอัตราการ เต้นของหัวใจจำนวนเท่าใดจะให้ผลดีต่อการว่ายน้ำท่าครอลระยะทาง 100 และ 200 เมตร
2. ควรเลือกกลุ่มผู้รับการทดลองที่ยังไม่เคยผ่านการฝึกหรือไม่ได้อยู่ในระหว่างการฝึกซ้อมกีฬาประเภทอื่น มาเป็นตัวตัวอย่างประชากร เพื่อเข้ารับการฝึกซึ่งจะช่วยให้เห็นผลของการฝึกได้ชัดแจ้งยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย